

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoP/37/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123209639
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123209639.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Táne Šefčíkovej a JUDr. Peter Kalatu, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, dieťa v konaní zastúpené opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, Vajanského 17, 905 01 Senica, dieťa rodičov – matka: C. D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXXX/XX, XXX XX G. H. a otec: C. I. B., J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XX, XXX XX G. - J. G., právne zastúpený: Advokátska kancelária Strémy s.r.o., so sídlom Mostová 2, Carlton Savoy, 811 02 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 50 189 697, o úpravu styku otca s maloletým dieťaťom, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Senica č.k. 24P/6/2024 – 166 zo dňa 08.10.2024, taktó

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom (špecifikovaným vyššie) súd prvej inštancie zamietol návrh otca maloletého, ktorým sa domáhal úpravy preberania a odovzdávania maloletého na účely realizácie styku maloletého s otcom tak, že otec si maloletého prevezme na začiatku styku v mieste bydliska matky a následne po ukončení styku otca s maloletým si maloletého prevezme v mieste bydliska otca matka (výrok I.). O trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou § 26, § 36 ods. 1, § 24 ods. 5 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“) a § 121 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

3. Zistil, že naposledy bolo o úprave styku otca s dieťaťom rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 13P/68/2020-310 zo dňa 25.05.2022 (schválená rodičovská dohoda), keď okrem stanovenia novej výšky výživného v sume 250 eur mesačne bolo rozhodnuté aj o rozsahu stretávania sa otca s maloletým A. B., a to každý párny víkend od piatka od 16.00 hod. do nedele do 18.00 hod. a ďalej počas vianočných prázdnin, veľkonočných prázdnin, jarných prázdnin a letných prázdnin. Miesto odovzdania dieťaťa a preberania dieťaťa medzi rodičmi pri začatí stretnutia a po skončení stretnutia otca s dieťaťom upravené nebolo. V čase uvedenej úpravy stretávania sa otca s dieťaťom otec pre maloletého prišiel z G. do K. a dieťa od matky prevzal v mieste jej bydliska a po skončení stretnutia otec maloletého priviezol do K. a matke ho odovzdal po skončení stretnutia. Táto skutočnosť vyplýva z výpovede otca a tiež z výpovede matky maloletého. Keď začali medzi rodičmi maloletého vznikať nezhody ohľadne miesta prevzatia a odovzdania dieťaťa pri styku otca s maloletým dieťaťom, Okresný súd Galanta uznesením č.k. 19P/224/2022-50 zo dňa 29.11.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 11CoP/109/2022-130 zo dňa 25.01.2023 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým určil že prevzatie

a odovzdanie maloletého bude pri styku otca s maloletým v zmysle rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13P/68/2020-310 zo dňa 25.05.2022 uskutočňované tak, že na začiatku styku si otec maloletého prevezme v mieste bydliska matky a po ukončení styku maloletého v mieste bydliska matky odovzdá. Uvedené neodkladné opatrenie je stále platné, nebolo zrušené.

4. Dospel k záveru, že návrh otca na úpravu styku otca s maloletým nie je dôvodný. Poukázal na to, že matke bola v roku 2021 diagnostikovaná skleróza multiplex v ľahšom štádiu, a v súčasnosti má tretie štádium tejto choroby zo škály 10, pričom sa jedná o závažnú chorobu, ktorá v súčasnosti nie je liečiteľná a s dlhodobého hľadiska má nepriaznivú perspektívu a vyžaduje si fyzické šetrenie. Ochorenie matky ale existovalo aj v čase posledného rozhodovania súdu, a preto na strane matky nedošlo ku zmene pomerov odôvodňujúcej zmenu podľa návrhu otca. Rovnako ako relevantnú zmenu pomerov nevyhodnotil ani skutočnosť, že otcovi bol diagnostikovaný syndróm spánkového apnoe, nakoľko diagnostický záver je ešte z roku 2019. Uzavrel, že len z ohľadom na vek maloletého a jeho rozumovú a vôľovú vyspelosť nemožno maloletému stanovovať povinnosť cestovať sám vlakom z G. do K., a to s ohľadom na maloletým deklarovanú obavu z cestovania vlakom sám. Ani na strane maloletého súd prvej inštancie nezistil žiadnu zmenu pomerov, ktorá by bola v prospech vyhoveniu návrhu otca. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, a to z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 62 ods. 1 CMP, § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd uloží povinnosť obom rodičom uskutočňovať prevzatie a odovzdanie maloletého pri styku otca s maloletým takým spôsobom, že na začiatku styku si otec maloletého prevezme v mieste bydliska matky a po skončení styku si matka prevezme maloletého v mieste bydliska otca. Súdu prvej inštancie vyčítal, že napádaný rozsudok je nezákonný, nesprávny a arbitrárny. Súd v rozhodnutí vychádzal z nesprávne a neúplne zisteného skutočného stavu veci, z nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom neprihliadol na viaceré objektívne skutočnosti, ktoré boli v priebehu konania riadne preukázané a nevykonal dôkazy, ktoré k zisteniu skutočného stavu bolo potrebné vykonať, a že rozhodnutie súdu nereflektuje na najlepší záujem maloletého dieťaťa. Poukázal v tejto súvislosti na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 101/2022 z 10. mája 2022. Poukazoval ďalej na skutočnosť, že obaja rodičia sú aktívni vodiči skupiny B, šoférujú na dennej báze, cestujú autom do práce, na nákupy, navštíviť blízkych, a preto otec nevidel dôvod, prečo by sa prevzatie a odovzdanie maloletého pri styku otca s dieťaťom nemohlo uskutočňovať tak, že na začiatku styku si otec maloletého prevezme v mieste bydliska matky a po skončení styku si matka prevezme maloletého v mieste bydliska otca. Rovnako matka bežne autom cestuje z K. do G. na nákupy, a to dokonca aj s maloletým, či z K. do L. M. N. za rodinou, taktiež s maloletým. Otec v ďalšom poukázal na skutočnosť, že súd vzal do úvahy výsledky zo Správy z prešetrenia pomerov Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava zo dňa 07.08.2023, ktoré majú už viac ako 1 rok, a teda sú neaktuálne, pričom vnímanie maloletého medzi 14. a 15. rokom veku sa neustále vyvíja a mení. Mal za to, že súd mal maloletého v tomto období vypočuť a vyhodnotiť informácie z vypočutia maloletého, ktoré bude aktuálne a bude reflektovať na aktuálny vývoj maloletého. V tomto prípade mohol súd maloletého vypočuť aj priamo počas pojednávania (bez prítomnosti rodičov), alebo inokedy uskutočniť vypočutie maloletého. Namietal, že hoci v odôvodnení súd odkazuje na zdravotný stav otca, ktorému bola diagnostikovaná obštrukčná spánková apnoe, úplne odignoroval jej dosah na každodenný život otca. Táto diagnóza priamo ovplyvňuje schopnosť absolvovať a viesť dlhšie cesty autom, čo môže vyústiť až k život ohrozujúcim situáciám. Je pravdou, že otec maloletého používa CPAP prístroj, ktorý síce zmiernuje prejavy ochorenia, ale riziko pri dlhších jazdách nedokáže eliminovať úplne. Samozrejme nemožno hovoriť len o dlhších vzdialenostiach, ale aj o reálnom čase strávenom za volantom, čo je pri preprave autom pred víkendom na jeho konci (v nedeľu podvečer) na trase K. – G. je veľká, nielen vzdialenosť, ale najmä časová záťaž pre otca vo vzťahu k času stráveného za volantom. Naopak matkin zdravotný stav je podľa otca momentálne stabilizovaný a nespôsobuje jej výraznejšie pohybové obmedzenia, a tak ako to potvrdzuje aj lekárska správa, nález je bez progresie. Otec považoval za dôležité upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že samostatné cestovanie detí vo vlakoch Železníc Slovenskej republiky – národný dopravca, je povolené už od šiesteho roku veku dieťaťa. Obaja rodičia v minulosti umožnili maloletému tzv. skúšobnú jazdu vlakom na trase K. – G., v ktorej, bez akýchkoľvek ťažkostí obstál. Avšak matka de facto zo dňa na deň zmenila názor a viac synovi vycestovať za otcom neumožnila. Otec mal za to, že účelom výchovy a rodičovstva by nemala byť nezdravo prehnaná starostlivosť o dieťa neprimeraná jeho veku, pretože to môže nepriaznivo pôsobiť na jeho vývin, proces osamostatnenia a na budúce uplatnenie v spoločnosti. Pri svojej argumentácii

pred prvostupňovým súdom a rovnako aj v podanom odvolaní otec poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky. Otec záverom deklaroval výhrady k postupu Okresného súdu Senica, ktorý strohým výrokom svojho rozhodnutia, ponechal v platnosti uznesenie č. k. 19P/224/2022-50 zo dňa 29.11.2022, ktorým Okresný súd Galanta nariadil neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého prevzatie a odovzdanie maloletého bude pri styku otca s maloletým v zmysle rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 13P/68/2020-310 zo dňa 25.05.2022 uskutočňované tak, že na začiatku styku si otec maloletého prevezme v mieste bydliska matky a po ukončení styku maloletého v mieste bydliska matky odovzdá matke s tým, že podľa jeho názoru by malo byť neodkladné opatrenie zrušené, a vo veci by malo byť rozhodnuté meritórne v tomto konaní.

6. Matka maloletého vo vyjadrení k odvolaniu otca uvádzala, že otec dobrovoľne nevyužíva svoje právo na styk s maloletým každý druhý párný víkend s odvolaním sa na jeho zdravotný stav a jeho ekonomické možnosti. Doteraz sa otec stretáva s maloletým sporadicky, raz mesačne, aj to len pár hodín. Matka považovala za potrebné spomenúť, že aj napriek veku 15 rokov maloletý má strach presúvať sa vlakom na trase medzi G. — K. a späť sám, najmä po nepríjemnom zážitku vo vlaku, kedy pri vystupovaní z vlaku cítil ako mu vzadu niekto otvára batoh a po vystúpení z vlaku batoh našiel polootvorený. Taktiež sa sťažoval aj na nepríjemnú cestu s cestujúcimi. Maloletý bol traumatizovaný cestou vlakom sám, nakoľko maloletý je citlivej povahy. Poukázala ďalej na lekársku správu O. P. O. zo dňa 30.01.2023, kde sa uvádza, že otec počas spánku používa prístroj pravidelne a z hľadiska spánkovej medicíny otec je spôsobilý na vedenie motorových vozidiel pri používaní CPAP prístroja. Čiže otcovi nič nebráni šoférovať motorové vozidlo minimálne na krátke vzdialenosti tak z hľadiska lekárskeho ako aj z hľadiska predpisov o cestnej premávke. Pričom trasa medzi G. - K. a späť (50 km) je trasa kvalifikovaná ako krátka vzdialenosť, ktorú otec absolvoval dlhé roky, t.j. od roku 2012 (kedy ešte žili v spoločnej domácnosti) každý pracovný deň do práce. Matka dala do pozornosti rovnako skutočnosť, že otec bol ten, kto opustil rodinu a odsťahoval sa do G., pričom matka sa snažila za každú cenu zostať naďalej v K. z dôvodu zachovania aspoň toho mála, čo maloletému zostalo po odchode jeho otca, a to zázemie, školu a kamarátov. Matka považuje za nespravodlivé, aby participovala na presunoch maloletého aj vzhľadom na jej zdravotný a finančný stav a v neposlednom rade vzhľadom na zaužívanú súdnu prax, v zmysle ktorej otec má vyzdvihnúť a odovzdať dieťa v mieste bydliska matky. Aj napriek tomu, že z lekárskej správy vyplynulo, že stav matky je v súvislosti s ochorením skleróza multiplex stabilizovaný, matke diagnostikovali 3. štádium z 10 štádií, čo sa hlavne prejavuje na pohybovom aparáte, v zhoršenej chôdzi, ako aj v nemožnosti prejsť alebo odšoférovať dlhšie trasy. Matka poznamenala, že otec neposkytuje žiadnu osobnú starostlivosť maloletému, nakoľko sa s ním stretáva iba sporadicky. Vzhľadom na uvedené záverom navrhla odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

7. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - otcem, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi (§ 66 CMP), s prihliadnutím na prípadné vady konania iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CMP), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 CMP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie otca nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

8. Predmetom odvolacieho konania je s ohľadom na obsah odvolania otca posúdiť, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), či súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), či správne a úplne zistil skutočný stav veci (§ 62 ods. 1 CMP) a či vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), keď zamietol návrh otca na zmenu úpravy preberania a odovzdávania maloletého na účely realizácie styku otca s maloletým.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisu dospel záveru, že súd prvej inštancie zistil skutočný stav vecí, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie dostatočne zdôvodnil.

10. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa čl. 24 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa.

13. V článku 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, táto zásada je vyjadrená aj v § 28 ods. 1 a 2 zákona o rodine. Prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí musí však byť záujem dieťaťa (článok 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života a rodiny a dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom (článok 16 Dohovoru o právach dieťaťa). V zmysle článku 9 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa je potrebné zabezpečiť, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné aj v prípade zanedbávania dieťaťa rodičmi. V akomkoľvek konaní sa poskytuje všetkým dotknutým stranám možnosť zúčastniť sa na konaní a oznámiť svoje stanoviská.

14. Podľa článku 5 zákona o rodine záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. Pri určovaní a posudzovaní záujmu maloletého dieťaťa sa zohľadnia najmä a) úroveň starostlivosti o dieťa, b) bezpečie dieťaťa ako aj bezpečie a stabilita prostredia, v ktorom sa dieťa zdržiava, c) ochrana dôstojnosti, ako aj duševného, telesného a citového vývinu dieťaťa, d) okolnosti, ktoré súvisia so zdravotným stavom dieťaťa alebo so zdravotným postihnutím dieťaťa, e) ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do jeho dôstojnosti a ohrozenie vývinu dieťaťa zásahmi do duševnej, telesnej a citovej integrity osoby, ktorá je dieťaťu blízkou osobou, f) podmienky na zachovanie identity dieťaťa a na rozvoj schopností vláh dieťaťa, g) názor dieťaťa a jeho možné vystavenie konfliktu lojality a následnému pocitu viny, h) podmienky na vytváranie a rozvoj vzťahových väzieb s obidvoma rodičmi, súrodencami a s inými blízkymi osobami, i) využitie možných prostriedkov na zachovanie rodinného prostredia dieťaťa, ak sa zvažuje zásah do rodičovských práv a povinností.

15. Podľa § 36 ods. 1 zákona o rodine, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti. Ustanovenia § 24, § 25 a 26 sa použijú primerane.

16. Podľa § 24 ods. 5 zákona o rodine, súd pri rozhodovaní o výkone rodičovských práv a povinností alebo pri schvaľovaní dohody rodičov rešpektuje právo maloletého dieťaťa na zachovanie jeho vzťahu k obidvom rodičom a vždy prihliadne na záujem maloletého dieťaťa, najmä na jeho citové väzby, vývinové potreby, stabilitu budúceho výchovného prostredia a ku schopnosti rodiča dohodnúť sa na výchove a starostlivosti o dieťa s druhým rodičom. Súd dbá, aby bolo rešpektované právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov a aby bolo rešpektované právo dieťaťa na udržovanie pravidelného, rovnocenného a rovnoprávneho osobného styku s obidvomi rodičmi.

17. Podľa § 26 zákona o rodine, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

18. Odvolací súd uvádza, že nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie pri odôvodnení jeho rozhodnutia. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že súd prvej

inštancie sa dostatočne zaoberal všetkými okolnosťami podstatnými pre jeho rozhodnutie a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré návrh otca zamietol. Rozhodnutie bolo presvedčivé a odvolaciemu súdu dávalo možnosť sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP). Pre potrebu vysporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné.

19. Otec argumentoval, že aktuálne je spôsob preberania maloletého upravený len neodkladným opatrením (uznesenie Okresného súdu Galanta z 29.12.2022, č. k. 19P/224/2022-50 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 25.01.2023 č. k. 11CoP/109/2022-130 a v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta z 03.02.2023, č. k. 19P/224/2022-136). Uvádzal, že je neudržateľné, aby túto otázku upravovalo neodkladné opatrenie, až do nadobudnutia plnoletosti maloletého, keďže účelom neodkladného opatrenia je dočasná úprava pomerov. K tomuto odvolací súd uvádza, že prijatím Civilného sporového poriadku sa zmenila koncepcia právnej úpravy predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej bolo cieľom predbežných opatrení dočasne upraviť pomery účastníkov konania a následne rozhodnúť vo veci samej, resp. cieľom bolo eliminovať ohrozenie budúcej exekúcie. Nová právna úprava upúšťa od doterajšej koncepcie predbežnosti poskytovanej ochrany, pretože po nariadení navrhovaných opatrení nemusí nevyhnutne nasledovať konanie vo veci samej. Podľa § 336 ods. 1 CSP môže súd pri nariadení neodkladného opatrenia pred začatím konania vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, súd túto povinnosť neuλοží. Nová právna úprava pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP), na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku (podobne napr. II. ÚS 236/2018, II. ÚS 180/2019, IV. ÚS 265/2025). Odvolací súd sa tak nestotožňuje s výhradou otca, že neodkladným opatrením nemožno trvalo rozhodnúť o úprave preberania a odovzdávania maloletého dieťaťa, obzvlášť to platí v konkrétnom prípade, kde samotný režim úpravy styku maloletého s otcom sporný medzi rodičmi nie je, vychádza z dohody rodičov schválenej právoplatným rozhodnutím súdu. Uznesenie Okresného súdu Galanta z 29.12.2022 č. k. 19P/224/2022-50 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 25.01.2023 č. k. 11CoP/109/2022-130 a v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta z 03.02.2023, č. k. 19P/224/2022-136 upravujúce spôsob preberania a odovzdávania maloletého na účely realizácie jeho styku s otcom doposiaľ zrušené nebolo a v intenciách ustanovenia § 330 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak to povaha veci pripúšťa, súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej v spojení s ustanovením § 2 ods. 2 CMP, podľa ktorého na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, predmetné neodkladné opatrenie je v súčasnosti dostatočným rozhodnutím upravujúcim režim preberania a odovzdávania maloletého.

20. Podľa otca je nespravodlivé, že má byť výlučne on zaťažovaný tak preberaním maloletého, ako aj jeho odovzdávaním, vždy v mieste bydliska matky na účely realizácie jeho styku s maloletým. Odvolací súd súhlasí s tým, že štandardnou bežnou úpravou preberania a odovzdávania maloletého dieťaťa pri úprave styku s rodičom, ktorému nebolo dieťa zverené do starostlivosti je proporčné rozdelenie s tým súvisiacich povinností medzi oboch rodičov. Posúdenie súdu závisí vždy od konkrétnych okolností prípadu. Tak ako je bežnou praxou, že v prípadoch, ak sa rodič, ktorému je dieťa zverené do osobnej starostlivosti, presťahuje aj s dieťaťom tak ďaleko v porovnaní s miestom pobytu v čase, kedy rodičia viedli spoločnú domácnosť, že to výraznou mierou sťažuje stretávanie druhého rodiča s dieťaťom, súdy zaťažujú väčšou mierou participácie na odovzdávaní dieťaťa práve rodiča, ktorý zmenil obvyklý pobyt maloletého dieťaťa, ak je to s ohľadom na všetky okolnosti spravodlivé, tak rovnako možno uzavrieť, že v prípade, kedy rodič, ktorému dieťa zverené nebolo, ak zmení svoje bydlisko, odsťahuje sa, je rovnako spravodlivé, ak záťaž spojená s týmto jeho rozhodnutím bude prenesená na tohto rodiča, v tomto prípade na otca, čo napokon súdy (tak prvoinštančný, ako aj odvolací) aj urobili práve vyššie uvedeným neodkladným opatrením. Napokon tento režim medzi rodičmi fungoval aj od rozvodu manželstva do jesene 2022, manželstvo rodičov bolo rozvedené v roku 2019, otec sa odsťahoval do G. už v tom období, a do roku 2022 stretávanie sa otca s maloletým aj bez osobitnej úpravy fungovalo tak, že otec si pre maloletého prišiel a následne ho matke priviedol.

21. Otec namietal, že súd pri rozhodovaní vychádzal z neaktuálneho názoru prejaveneho maloletým, s ktorým bol realizovaný pohovor naposledy v auguste 2023 s tým, že súd prvej inštancie mal zisťovať aktuálny názor maloletého aj priamo. Túto výhradu odvolací súd nepovažoval za relevantnú, nakoľko

maloletého názor bol zisťovaný opakovane, nielen v auguste 2023, ale aj v júni 2023 a v súvislosti s konaním o nariadenie neodkladného opatrenia aj v novembri 2022. Maloletý bol po celý čas konzistentný v tom, že mu nevyhovuje cestovať sám vlakom, z ničoho v konaní nevyplýva, že by názor na túto otázku nejako zmenil. Ďalšie, v poradí štvrté zisťovanie názoru na tú istú otázku by už predstavovalo neprimeranú záťaž maloletého. Odvolací súd zdôrazňuje, že vzťah medzi maloletým a otcom nie je nijako narušený, maloletý opakovane deklaroval, že má rád oboch rodičov, u otca trávi čas sám, rád k nemu chodí a mal rád aj spoločné cestovanie, pri ktorom sa mohol s otcom rozprávať. Ak otec tvrdil, že maloletý je už dostatočne vyspelý, aby mohol cestovať sám, alebo s prípadnou asistenciou vlakového sprievodcu, odvolací súd upriamuje pozornosť práve na to, že ak sa maloletý opakovane vyjadril, že mu takýto spôsob cestovania spôsobuje diskomfort, takéto riešenie by tak predovšetkým bolo v rozpore so záujmom maloletého. Odvolací súd má za to, že vek maloletého (na ktorý pri svojom odporúčaní vyhovieť návrhu otca poukazoval kolízny opatrovník) bez ďalšieho nie je dostačujúcim kritériom pre akceptáciu samostatného dochádzania maloletého vlakom, obzvlášť s ohľadom na opakované vyjadrenie samotného maloletého. Túto skutočnosť si napokon samotný kolízny opatrovník uvedomoval v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia upravujúceho spôsob preberania a odovzdávania maloletého, kedy naopak navrhoval vyhovieť návrhu matky (čo súd aj urobil) a rozhodnúť tak, že otec si bude maloletého v mieste bydliska matky preberať a následne po ukončení styku jej ho aj odovzdá.

22. Obaja rodičia uvádzali, že majú zdravotné obmedzenia, ktoré ich limitujú pri dochádzaní. Otec poukázal na diagnózu spánkové apnoe, ktoré ho limituje v šoférovaní na veľké vzdialenosti, matka uvádzala, že je stále v dispenzári v súvislosti s nezhubným nádorom predkolenia a zároveň jej bolo v roku 2021 diagnostikované ochorenie skleróza multiplex, ktoré matku limituje pri šoférovaní. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že ani v jednom prípade sa nejedná o zmenu pomerov na strane rodičov maloletého, nakoľko otcovi bolo ochorenie diagnostikované ešte predtým, ako bola v roku 2022 súdom schválená dohoda rodičov upravujúca rozsah styku otca s maloletým. Odvolací súd k tomu dopĺňa, že zo zistení súdu prvej inštancie vyplýva, že obaja rodičia môžu aj pri svojich diagnózach šoférovať a tieto ich v tomto smere nijako neobmedzujú. Vzdialenosť medzi miestami pobytu otca a matky je okolo 51 kilometrov, otec býva v G., matka v obci G. H. J. K.. Na obdobnej trase je v súčasnosti bežná dennodenná dochádzka v oboch smeroch do práce, neobstojí tak argument otca, že je pre neho záťažou (obzvlášť v situácii, kedy vzdialenosť medzi jeho bydliskom a bydliskom maloletého je dôsledkom rozhodnutia otca bývať v G.), dva víkendy v mesiaci si v piatok vyzdvihnúť maloletého a v nedeľu ho po ukončení styku priviezť matke.

23. S ohľadom na všetky zistené okolnosti, tak rozhodnutie súdu prvej inštancie len preto, že jeho obsahom je zamietnutie jeho návrhu v konaní, nepredstavuje nadŕžanie matke, ako to formuloval v odvolaní otec a odvolací súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by otcovi znemožnila uskutočňovať procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Vychádzajúc z uvedeného, tak odvolací súd uzavrel, že v preskúmvanej veci odvolacie argumenty otca neboli spôsobilé prívodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, sú správne. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok za použitia ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a spolu s ním aj odvolaním dotknutý závislý výrok o trovách konania.

25. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle § 52 a § 57 CMP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Účastníci konania si nárok na náhradu trov konania neuplatnili, toto konanie je vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, pričom súd nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by sa mal odkloniť od generálnej klauzuly mimosporového konania.

26. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z., alebo ak ide o rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, styk s maloletým alebo inú ako peňažnú povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa štvrtej časti CMP.